

(1930 -)

SÜLEYMAN ÇAĞAN

Malatya/Doğanehirli Süleyman Çağan ağabeyimiz üç arkadaşıyla beraber Hz. Üstad'ı Isparta'da ziyaret ediyor. Orada Hz. Üstad'ın bir kerametine şahid olurlar. Bediüzzaman'ın şu sözü calib-i dikkattir: "Bu insanlar her tarafa başlarını vuracaklar, bir çare bulamayıp İslamiyet'e teslim olacaklar."

Süleyman Çağan Anlatıyor:

Malatya'nın Doğanehir kazasının Polat nahiyesinde 1930 yılında doğmuşum. Bediüzzaman hazretlerine bir ziyaretim var.

Demirci ustası Halil Erol amca, bir okulda hademelik yapan Âşık lakaplı Ömer İnan ve Ben, üç arkadaş Doğanehir'den trene bindik, yola çıktık. Isparta'dan Nuri Benli'nin otellinin adresini almıştık, otele yerleştik. 1956 bitiyordu, 1957'nin başlangıcıydı. Nuri Benli bizi önce Hüsrev ağabeyin evine götürdü. Hüsrev ağabeyin küçük bir odası vardı, odada yazı malzemeleri var, eserleri yazıyordu. Bizimle sohbet etti, Üstad hazretleri burada mı dedik, oda bilmiyordu, inşallah görüşürsünüz dedi, tekrar otele döndük.

Otelde yanımıza bir kardeş geldi, adını hatırlayamadım şimdi. O, Üstad hazretleriyle beraber hapisteyken nurları tanımış, üç katli varmış. Hapishanede Risale-i Nurları tanıdıktan sonra, Üstad'ım bu tahtakurularını öldürsem günah olur mu diye sormuş. Halil amcalarla beraber onunla biraz sohbet ettik, tanıştık orada.

BU İNSANLAR, BİR ÇARE BULAMAYIP İSLAMİYET'E TESLİM OLACAKLAR

Üç gün kaldık Isparta'da. Günde iki üç sefer Üstad hazretlerinin kapısına gidiyoruz, Ceylan Çalışkan Ağabey çıkıyordu hep kapıya, bize lahikalardaki o mektubu okuyorlardı: "Ziyarettime gelenler, beni görmeden gidenler, eserlerimi okusunlar, beni görmüş gibi olurlar..." bu mektubu kapını arkasına asmışlar, kim gelse onu okuyorlar. Mecbur gireceğim de diyemiyorsun.

Üçüncü gün, "Malatyalılar daha gitmemiş mi?" diye soruyor Üstad. Ceylan ağabey bize böyle söyleyince, Üstad'ı ziyaret arzumuzu söylemesini rica ettik. Bayram Yüksel Ağabey koşarak otele geldi, Üstad hazretlerinin evine götürdü bizi. Bize bir kardeş daha katıldı, dört kişi olduk

Evin tahta kapısı, bina müze olduktan sonra taksinin konulduğu yerdeydi. Biz eve girmedik. Üstad dışarı çıktı. Bediüzzaman merdivenlerin başında göründü, İstanbul Fatih Camiinde çekilen fotoğraftaki gibi siyah bir cüppe vardı üzerinde. Cüppe uzun olduğu için, eliyle toplamıştı. Üstad merdivenden üç basamak kalana kadar aşağı indi. Daha tek kelime konuşmadan Halil Erol amcanın başını okşadı, ovaladı, dua etti. Zaten onun niyeti de oydu, Halil amcanın başı ağrıyordu hep, doktorlar çare bulamamıştı. Halli amca yüz yaşından fazla yaşadı. Üstad Hazretleri diğer kardeşlerle konuştu. Ben hep ağlıyordum, çok heyecanlıyım. Ahir zamanda gelen zatı seyrediyorum diye başından aşağıya kadar baktım, fakat gözlerine bakamıyordum. Bir ara Üstad benim aslımı sordu, üç defa tekrar etti, aslen nerelisin diye. Fakat ben ağlamaktan hiç konuşamadım. Ömer İnan kardeş Malatya'dan itibaren geldiğimiz yerleri anlattı. En son dedi ki: "Bu insanlar her tarafa başlarını vuracaklar, bir çare bulamayıp İslamiyet'e teslim olacaklar."